

EZÉKIEL 40-48.

Nyissuk ki Bibliánkat Ezékiel könyvének 40. fejezeténél! Mindjárt az elején szeretném bevallani, hogy a következő nyolc fejezetből álló igeszakaszt értem a legkevésbé az egész Bibliában. Semmiképpen sem állithatom, hogy tökéletesen értem, sőt, ezt az igeszakaszt sokkal nehezebb értelmezni, mint bármely más részét a Bibliának. Mivel pedig nem értem teljesen ezt az ígérést, rendkívül nehéz belőle tanítanom. Alig várom, hogy Dániel könyvéhez érkezzünk! Mert Dániel könyvét értem. Úgy érzem, a 40. fejezetig elég jól értettem Ezékiel könyvét is, de ma este a 40. fejezetnél kell folytatnunk, innentől pedig könnyen elveszitem a fonalat, meglátjátok. Sajnos ezt az igeszakaszt nem értem teljesen. Annyit tudok, hogy ez az ígérés a megépítendő templomot jellemzi. A templom leírásából pedig azt látjuk, hogy ez a templom a királyság korában épül majd, vagyis miután Jézus Krisztus visszatér. Nem arról a templomról va itt szó, amelyet a közeljövőben építenek majd újjá az antikrisztus parancsára. Nem, ez a templom a távoli jövőben épül majd fel. Az ábrán, amit az alkalom elején mindenkinek kiosztottunk, ezt az új templomot igyekeztünk ábrázolni, aminek a jövőben kell majd megépülnie. Vegyük csak észre, hogy alapvetően négyzet alakú lesz, és a templom külső falai 500 könyök hosszúak, illetve 500 könyök szélesek lesznek. Ez tehát magára az épületre vonatkozik. Ezen kívül húzódik majd egy 500 mérónád méretű fal.

Ezen a ponton természetesen az ószövetségi időkben alkalmazott, de ma már használatos hosszsmértékekről is szót kell ejtenünk, hogy értsük, milyen méretekről van szó. Ezékiel könyvében az egy könyöknek egy könyök plusz egy tenyér felelt meg. A könyökhossz az a távolság, amely a könyöktől az ember ujj hegyéig terjed – mintegy 44,4 cm, a tenyér pedig a hüvelykujjtól az ujjunk hegyéig terjedő távolság – mintegy 7,4 cm. Ha tehát a kettőt összeadjuk, nagyjából 52 centimétert kapunk. Ezékiel könyvében tehát 1 könyök mintegy 52 centiméternek felelt meg. Ha most ismét megnézzük az ábrát, láthatjátok, hogy a megadott szám adatok alapján az épület külső fala mintegy 260 méter hosszában és széltében is, vagyis egy jelentős méretű épületről van szó, nagy belső udvarral. És persze ne feledjük az épületet körül fogó falat, ami 500 mérónád. Egy mérónád 3 méter 11 centiméternek felel meg, vagyis a fal alapterülete 1555 négyzetméter. Jelenleg nincs Jeruzsálemben olyan hely, ahol ilyen méretű építményeket húzhatnának fel – a Templomhegyen pedig végképp nem.

Heródes király ugyan megnagyobbította a Templomhegyet, de még így sem áll ott rendelkezésre egy 1555 négyzetméteres terület. Igazság szerint Jeruzsálem óvárosának alapterülete sem haladja meg az 1555 négyzetmétert. Így hát Jézus Krisztus visszatérése előtt számos világméretű természeti csapásnak kell bekövetkeznie. A Jelenések könyve például egy óriási földrengésről számol be, amely úgy megrázza Jeruzsálemet, hogy a város tizedrésze elpusztul. És a Jelenések könyvében több hasonló eseményről is

olvashatunk. Jézus Krisztus visszatérésekor mindemellett az Olajfák hegye is kettéválik majd közepén, amelynek eredményeként egy új völgy formálódik, és ahogy megremeg a föld, a földkéreg felgyűrődik, és egy új hegység emelkedik a magasba. Ezt a hegységet nevezik majd a Sion hegyének, és nagy becsben tartják majd a földön az Ézsaiás és Jeremiás könyvében olvasható próféciaik értelmében. Az új templom tehát ezen az új hegyen, a Sion hegyén épül majd fel, melyen elegendő szabad hely áll majd rendelkezésre egy ilyen méretű épülethez. Az ábrán a templom egyes részeit próbáltuk ábrázolni, ami remélhetőleg segít majd értelmezni a 40. fejezetet, melyben Ezékiel a Lélektől elragadva megpillantja Isten új templomát.

40. fejezet: *„Fogságunk huszonötödik évében”* – eszerint i.e. 572-ben - *„az év elején”* – vagyis áprilisban – *„a hónap tizedikén – tizennégy évvel azután, hogy bevették a várost – ugyanazon a napon megragadott, és elvitt engem az Úr. Isteni látomásban vitt el engem Izráel országába, letett egy igen magas hegyre, amelynek déli oldalán egy városhoz hasonló építmény volt”* – itt van tehát ez az új, rendkívül magas hegy, amely megjelenik Izráelben, mégpedig Jeruzsálem közelében - *„Odavitt engem, és én egy férfit láttam, amint állt a kapuban. Olyannak látszott, mintha ércből lett volna, kezében lenzsinór és mérőnád volt. Ez a férfi így szólt hozzám: Emberfia! Nézd meg a szemeddel, halld meg a füleddel, és védsz az eszedbe mindazt, amit mutatok neked, mert azért kellett idejőnnöd, hogy meglásd ezeket a dolgokat. Mindazt, amit látsz, mondd el Izráel házának!”* (1-4. vers). Ezékiel tehát egy férfival találkozik, aki előbb bemutatkozik neki, majd így szól: *„Nagyon figyelj oda arra, amit most megmutatok neked, mert ezért kellett idejőnnöd. Utána pedig hirdesd Izráel házának mindazt, amit láttál!”*. Ezek az igeszakaszok tehát a királyság korával, illetve Izráel házával foglalkoznak, nem pedig az egyházzal. A megépítendő templom sem az egyházhoz kapcsolódik, hanem Izráelhez a királyság korában. A látottakat tehát Izráel házának kell elmondani.

„A templomon kívül körös-körül várfal húzódott. A férfi kezében egy hat könyöknyi mérőnád volt” – egy könyök nagyjából 44,4 centiméternek felel meg – *„(ez a könyök a szokásosnál egy tenyérrel hosszabb volt)”* – vagyis mintegy 51,8 centiméter – *„Mégmérte az építményt: egy mérőnád széles és egy mérőnád magas volt. Azután a keletre néző kapuhoz ment,”* – a mellékelt ábra alján megrajzoltuk a keletre néző kaput. Mi csak három lépcsőt rajzoltunk, de valójában hét lépcső vezetett fel a kapuhoz, maga a kapu pedig egy folyosó szerepét is betöltötte, hiszen ahogy tovább sétálunk, mindkét oldalon termeket találunk. Így érkezünk el az úgynevezett kövezett részhez - egy boltíves-pilléres részhez. A pilléreket kerubok, és egyéb faragott motívumok díszítették. Nem vesszük át versről-versre az egész fejezetet együtt, mert vesződéses lenne. Ehelyett inkább arra bátorítanálak benneteket, hogy ha szeretnétek magatokat átrágni ezen az ígérészen, nyugodtan vigyétek haza a kiosztott ábrát, és az ábra segítségével haladjatok végig ezen a fejezete igeversről-igeversre.

A 27. vers a belső udvart említi, melynek dél felé is volt kapuja. Vegyük csak észre, hogy három oldalról is nyílnak kapuk – a külső udvarba, illetve a belső udvarba is. A külső udvarba hét lépcső vezet felfelé, a belső udvarba pedig nyolc. Ez azt jelenti, hogy alacsonyabbról indulunk, és egyre magasabbra tartunk. Három irányból nyílnak a kapuk az udvarokba – nyugat felől nem, csupán kelet, észak és dél felől. Nyugat felől tehát egy kapu sem nyílik. Előbb tehát a kapukon keresztül bejutunk a külső udvarra, majd felmegyünk a lépcsőkön és belépünk a belső udvarba. A belső udvarba azonban csak az emberek meghatározott csoportja léphetett be – azok, akik maguk mutatták be az áldozatokat. A égőáldozati oltár a belső udvar közepén helyezkedett el, a templom épülete pedig nyugatra feküdt. A szentek szentjét a templom épületén belül találjuk – 20 könyök szer 20 könyök. Érdekesnek találom, hogy a templom kapcsán megadott szám adatok közül több is a tizenkettő többszöröse. Biztos vagyok benne, hogy ennek is van valami jelentősége, bár nem tudom megmondani, mi lehet az. Sajnos nem tudom. Sok mindent belemagyarázhat az ember sok mindenbe, de én inkább meg sem próbálom. Ehelyett inkább felolvasom nektek, ami az Igében áll, úgy ahogy az ott áll, és amit értek, azt elmagyarázom, amit pedig nem értek, arról szólok, hogy nem értem. Azt viszont észrevettem, hogy meglepően sok szám adat a tizenkettő többszöröse.

A 41. fejezetben Ezékiel folytatja a templom leírását, és méréseket végez. A 4. vers a templom épületéhez kalauzol bennünket, illetve a szentek szentjéhez, melynek szélessége 20 könyök a templom felől. Maga a templomépület 40 könyök hosszú és 20 könyök széles volt, vagyis körülbelül 20 méter szer 10 méter. Meglehetősen nagy épület volt tehát. A 18. és 19. versben azután a kerúbokról és a pálmadíszekről ír, amelyek a templom belsejében a falakat és az ajtókat díszítették. A 23 versben látjuk, hogy a templomnak és a szentélynek kétszárnyú ajtaja volt.

42. fejezet: *„Azután kivitt engem a külső udvarba északi irányban, és odavitt azoknak a kamráknak az épületéhez, amelyek az elkülönített helyel szemben és a melléképülettel szemben északra voltak”* (1. vers). Ezt a részt sem olvassuk most végig, de arra bátorítanálak benneteket, hogy ha szeretnétek, otthon majd tegyétek meg, és nyugodtan vigyétek magatokkal ezt az ábrát, hogy a segíségekre lehessen. Ha megnézik az ábrát, egy elkülönített helyet is felfedezhettek rajta, ami a templom épülete körül lett kialakítva. Ezt a fejezetet Ezékiel az elkülönített hely jellemzésével kezdi. 13. vers: *„Ott ehetik meg a papok, akik az Úrhoz járulnak, az igen szent áldozatokat”* – volt tehát négy külön kamra a papoknak az elkülönített hely előtt, ahol a papok az Úr színe előtt elfogyasztották a bemutatott áldozatok egy részét - *„ott helyezik el az igen szent áldozatokat: az ételáldozatot, a vétekáldozatot és a jóvátételi áldozatot, mert szent az a hely”*. *„Ha a papok bemennek oda, nem jöhetnek ki addig a szent területről a külső udvarra, míg ott bent le nem rakják ruháikat, amelyekben a szent szolgálatot végzik,*

mert szentek azok. Más ruhába kell öltözködniük, úgy mehetnek a nép számára kijelölt helyre” (14. vers). A papoknak tehát külön köntöst kellett viselniük, amikor erre a helyre beléptek, de le kellett vetniük, amikor onnan kiléptek.

43. fejezet: *„Azután odavezetett engem a kapuhoz, ahhoz a kapuhoz, amely keletre néz”* – ezt az ábra alján találjátok – *„És íme, Izráel Istenének a dicsősége közeledett kelet felől, zúgása olyan volt, mint a nagy vizek zúgása, a föld pedig ragyogott dicsőségétől”* (1-2. vers). Ebben az ígerésben arról olvashatunk, hogyan tér vissza Isten dicsősége Izráelbe. Korábban Ezékiel látomásban látta, ahogy Isten dicsősége elhagyja a templomot: lassan kivonult a templomból, elidőzött a keletre néző kapunál, majd felemelkedett az égbe, és Isten dicsősége eltávozott Izráelből. Itt azonban azt látjuk, hogy Isten dicsősége visszatér Izráelbe. És ahogy annakidején Isten dicsősége a keletre néző kapun át távozott, úgy tér most vissza a keleti kapun át. *„Zúgása olyan volt, mint a nagy vizek zúgása”*. A Jelenések könyvének 1. fejezetében, amikor János leírja Jézus Krisztust az ő dicsőségében, kijelenti, hogy *„hangja olyan, mint a nagy vizek zúgása”*. Feltételezem, hogy Ezékiel itt Jézus Krisztus visszatérésére utal dicsőségben. *„Megveti majd lábát azon a napon az Olajfák hegyén, amely Jeruzsálemtől keletre van. Az Olajfák hegye pedig középen kettéhasad, kelet-nyugati irányban egy igen nagy völgy lesz, mert a hegy egyik fele északra, a másik fele délre mozdul el”* (Zak. 14:4). Emlékezzünk csak, hogy Jézus mennybemenetelek tanítványai az Olajfák hegyére ment, és amikor eljutottak Betániáig, ami az Olajfák hegyének túloldalán feküdt, Jézus a szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől. *„Amint távozása közben feszülten néztek az ég felé, íme, két férfi állt meg mellettük fehér ruhában, és ezt mondta: Galileai férfiak, miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogyan láttátok őt felmenni a mennybe”* (Apcsel 1:10-11). Jézus Krisztus tehát egy napon visszatér, és megveti lábát az Olajfák hegyén. Ekkor hatalmas kataklizmára kerül sor: az Olajfák hegye középen kettéhasad, és ennek eredményeként egy forrás is fakad majd onnan – egészen pontosan Isten templomából, és egészen a Holt-tengerig csörgedezik, de erről picit később. Mindez tehát részét képezi azoknak az óriási méretű geológiai változásoknak, amelyek az Olajfák hegyének kettéhasadásával következnek be. A város megrendül, Jézus Krisztus pedig visszatér, és megalapítja királyságát. A föld pedig ragyog majd az ő dicsőségétől – ahogy azt a 2. versben olvashatjuk.

Jézus angyali lények, kerubok kíséretében tér majd vissza. Az Ige azt is megemlíti, hogy angyalok kíséretében, illetve hogy az egyházzal tér vissza – a felhőkön, dicsőségben. A felhők általában embertömegeket jelképeznek. Pál ezt írja: *„Mikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, akkor vele együtt ti is megjelentek dicsőségben”* (Kolossé 3:4). Jézus tehát egy napon visszatér majd angyalaival és szentjeivel, hogy ítélkezzen a világ felett, és létrehozza királyságát – a Jelenések 19. fejezetében is ezt látjuk. *„Az Úr dicsősége pedig bement a templomba a kelet felé néző kapun át. Ekkor fölemelt engem a lélek, bevitt a*

belső udvarba, és íme, az Úr dicsősége betöltötte a templomot. Hallottam, hogy a templomból szól hozzám valaki – az a férfi pedig mellettem állt -, és ezt mondja nekem: Emberfia! Ez az én trónusomnak a helye és lábaimnak a helye, ahol Izráel fiai között fogok lakni örökre. Nem szennyezi be többé szent nevémet Izráel háza, sem ők, sem királyaik paráznasággal, a királyok holttestével és áldozóhalmokkal, meg azzal, hogy küszöbüket az én küszöböm mellé, és ajtófélfáikat az én ajtófélfáim mellé helyezték, úgyhogy csak egy fal volt köztem és köztük. Beszennyezték szent nevémet utálatos tetteikkel, azért elbántam velük haragomban” (4-8. vers). „Most azonban felhagynak a paráznasággal, és elviszik előlem a királyok holttestét, én pedig köztük fogok lakni örökre” (9. vers). Isten tehát kijelenti, hogy eljön, hogy népével lakjon. Ezékielnek pedig megparancsolják, hogy mesélje el mindezt Izráel házának. „Te, emberfia, mondd el Izráel házának, hogy milyen ez a templom. Ők pedig szégyenkezzenek bűneik miatt, és azután mértékül vehetik ezt a mintát” (10. vers).

A 13. versben az oltár méreteit kapjuk meg – a viszonylag nagy méretű oltár az egész épületkomplexum középpontjában helyezkedik el. Az oltárnak 4 szarva volt a sarkokon, a 19. verstől a fejezet végéig pedig az áldozatok bemutatásáról van szó. A papok mutatták be a különféle áldozatokat: vétekáldozatot, égőáldozatot és békeáldozatot. De van itt egy kis probléma: Vajon miért van szükség vétekáldozatok bemutatására a királyság korában? Tudjuk, hogy az ószövetségi áldozatok mind Jézus Krisztus áldozatára mutattak, mely minden bűnünket elmosta egyszer s mindenkorra. A zsidókhöz irt levélben pedig azt olvassuk, hogy Krisztus egyszer s mindenkorra szenvedett értünk, és ő volt a vétekáldozat, melynek az ószövetségi áldozatok árnyékai voltak csupán. De akkor miért van ismét szükség áldozatok bemutatására a királyság korának új templomában? Erre a kérdésre is számos válasz született már. Egyes elképzelések szerint az áldozatok csupán jelképesen értendők, és valójában nem is mutatják be őket. Ezt a magyarázatot így elfogadhatatlannak tartom. Véleményem szerint az Igéből világosan kiderül, hogy a királyság korában is lesznek bemutatott áldozatok. Az ószövetségi időkben bemutatott áldozatokról a következőket szögezhetjük le: először is, ezek az áldozatok nem mosták el a bűnöket. Az Úr maga mondja, hogy amikor bemutatják az áldozatot, olyan lesz az, mint egy takaró – a héber „kofar” kifejezést használja – vagyis az áldozatok nem elmosás, hanem csupán elfedezik majd a bűnt. A zsidókhöz irt levélben is azt olvassuk, hogy a bikák és kecskék vére nem mossa el a bűnöket. Ezek az áldozatok mindössze egy sokkal jobb áldozatra mutattak, egy eljövendő áldozatra, amely viszont örökre elmosa majd a bűnöket. Szerintem a királyság korában felajánlott áldozatok egyetlen magyarázata az lehet, hogy emlékeztető áldozatokról lesz szó, melyek visszatekintenek Jézus Krisztus cselekedetére. Az ószövetségi áldozatok a jövőbe tekintettek. Nem mosták el a bűnöket, hanem az emberek figyelmét az eljövendő áldozatra irányították. Ugyanígy a királyság korában bemutatott áldozatok pedig visszatekintenek majd Jézus Krisztus áldozatára.

Emlékezzünk csak, amikor Jézus fogta a kenyeret, megtörte, tanítványainak adta és így szólt: „Vegyétek és egyétek, mert ez az én testem, mely értetek töretett!”. Majd vacsora után fogta a poharat, és ezt mondta: „Vegyétek és igyatok ebből, mert ez az új szövetség vére, mely kiontatik a bűnök bocsánatára!”. „Mert ahányszor eszitek ezt a kenyeret és isszátok ezt a poharat, az Úr halálát hirdetitek, amíg el nem jön. Tegyétek azén emlékezetemre!”. Így hát, amikor úrvacsorát veszünk, megtörjük a kenyeret, és iszunk a pohárból, arra emlékezzünk, mit tett Jézus halálával a bűneinkkel. Amikor pedig az áldozati rendszert ismét bevezetik a királyság korában, nem a bűnök bocsánatára mutatják majd be őket, hanem emlékeztetőül arra az áldozatra, mely elmosta bűneinket. Akkor visszaemlékezzünk majd Jézus Krisztus áldozatára a kereszten. Láthatjuk tehát, hogy többek között vételáldozatot is bemutatnak majd a királyság korában. Véleményem szerint azonban az olvasottak alapján, ahogy próbálok értelmezni a leírtakat, úgy érzem, a vételáldozatok emlékeztetőül szolgálnak majd azokban a napokban.

A 44. fejezetben egy gyakran tévesen értelmezett próféciahoz érkezünk, és bizony be kell vallanom, hogy a múltban én is számtalanszor tévesen magyaráztam ezt a próféciát. Ez alkalommal viszont még tüzetesebben elolvastam. Sajnos pont ez a problémám Ezékiel könyvének utolsó 8 fejezetével – minden alkalommal, amikor elolvasom, valami teljesen újat látok meg benne, és hirtelen radikálisan meg kell változtatnom az egész addigi elképzelésemet. *„Azután visszavitt engem a szent terület keletre néző külső kapujához, de az zárva volt”* (1. vers). Ha ma ellátogatunk Jeruzsálembe azt látjuk, hogy a jeruzsálemi fal keleti kapuja zárva van – pontosabban befalazták. Sokan pedig rámutatnak erre a kapura, és kijelentik, hogy mivel a kapu zárva van, ez tulajdonképpen az Ezékiel 44-ben szereplő prófécia beteljesedése. Majd hozzátézik, hogy a kapu zárva is marad egészen addig, amíg el nem jön a fejedelem, hogy belépjen rajta. Ha azonban az egészet figyelmesen elolvassuk, először is felismerjük, hogy a fejedelem ez esetben nem Jézus Krisztus. Ahogy ugyanis tovább olvasunk, azt látjuk, hogy a fejedelemnek vannak utódai, akikre ráhagyja az örökséget. Ez az igeszakasz mintegy tizenháromszor említi a fejedelmet – ez az ember fejedelem lesz tehát, de nem olyan értelemben, ahogy Jézus Krisztust annak tekintjük. A lezárt kapu pedig megnyílik majd a fejedelem előtt – ezen lép be, és ezen lép majd ki. A keletre néző kapuról van szó, amely csak a fejedelem belépésére szolgál az udvarba. Mindenki más az északi, illetve a déli kapun keresztül érkezik. Az északi kaput nevezik ma az aranykapunak Jeruzsálem ősi falának keleti oldalán. Azt a kaput pedig azért falazták be, mert valaki sok-sok évvel ezelőtt tévesen értelmezte ezt a próféciát. Úgy értelmezték, hogy ez a keleti kapu, melyen keresztül belép majd a fejedelem, vagy a Messiás, így eljövételét megakadályozandó befalazták a keletre néző kaput.

De ha figyelmesebben áttanulmányozom ezt a részt, azt találok, hogy ez esetben a szentélybe vezető kapuról van szó az új templomban, így ez a kapu nem egyezik azzal a keletre néző kapuval, amelyet ma Jeruzsálemben befalazva találunk. Hadd bátorítsak mindenkit arra, hogy figyelmesebben

olvassa végig ezt az ígérést! Ez a felismerés csalódást okozott, mert régebben olyan boldogan mutogattam a befalazott kaput az embereknek, és felolvastam mellé az Ezékielben szereplő próféciaát, és felhívtam a figyelmüket arra, hogy zárva van, és zárva is marad, amíg be nem lép rajta a fejedelem, a Messiás. Pedig a fejedelemre ez esetben nem a Messiásként utal az Ige, sőt nem is Dávidként. Más ígérésekben ilyen utalást is találunk, és ott egyértelmű, hogy a fejedelem nem más, mint Jézus Krisztus. Az Ezékiel esetében azonban más fejedelemről van szó mindvégig – egyszer sem Dávidként utal rá az Ige -, sőt fiairól is szó esik, akikre az örökséget hagyja. Még szolgálai is említésre kerülnek, mindez pedig kizárja, hogy Jézus Krisztus legyen a fejedelem. De olvassuk csak: *„Azután visszavitt engem a szent terület keletre néző külső kapujához, de az zárva volt. Akkor ezt mondta nekem az Úr: Ez a kapu zárva marad, nem nyithatja ki senki, és nem mehet be rajta senki, mert az Úr, Izráel Istene ment be rajta, ezért marad zárva”* (1-2. vers). Az Úr dicsősége a keleti kapun lépett be, ezért pedig zárva kellett maradnia.

„Csak a fejedelem tartózkodhat ott, mivel fejedelem, és étkezhet az Úr színe előtt. A kapu csarnoka felől menjen be, és arra is jöjjön ki” (3. vers). *„Azután bevitt engem az északi kapun a templom elé, és láttam, hogy az Úr dicsősége betöltötte az Úr házát, én pedig arcra borultam”* (4. vers). Ezékielt tehát odavezették az északi kapuhoz, és Ezékiel egyszercsak meglátta, ahogy az Úr dicsősége betöltötte a templomot, ő pedig arcra borult. *„Az Úr ezt mondta nekem: Emberfia! Jól figyelj meg, nézd meg a szemekkel, halld meg a füleddel mindazt, amit elmondok neked az Úr házára vonatkozó előírásokról és törvényekről! Jól figyelj arra, hogy kik mehetnek be a templomba, és kiket kell eltávolítani a szent helyről!”* (5. vers). Az Úr tehát arra kéri, hogy jól figyeljen meg mindent. *„Mondd meg Izráelnek, ennek az engedetlen népnek: Így szól az én Uram, az Úr: Elég volt már mindenféle utálatos dolgokból, Izráel háza! Hiszen idegeneket, körülméletlen szívű és testű embereket engedtetek bejönni”* – Pál is ír a szív körülméletlenségéről. Gyakran előfordul, hogy az emberek bizonyos jelképes jelentéssel bíró rítusokban kezdenek bízni, a rítusok háttérében meghúzódó valóság viszont eltölpül, így maguk a rítusok és értelmüket veszítik.

A körülméletlenség rítusa egy népet jelképezett, amely többé nem testben járt, hanem Lélekben. A testiesség megtagadását jelentette, hogy a Lélek szerint élhessenek. A rítus elvégzése azonban önmagában még nem garantálta, hogy valaki a Lélek szerint jár majd. Sokan ugyanis körülméletlenség, mégis a test szerint éltek tovább – ezzel viszont semmissé tették a körülméletlenség rítusát. Mindez a bemelegítésről is elmondható. A bemelegítés mint egy rituálé azt jelképezi, hogy óemberünk már meghalt a kereszten, mi pedig új életet élünk Jézus Krisztusban. Az óemberünk, aki a test szerint élt, halott, bemelegítésünkör örökre elnyelte a mélység, nekünk pedig immáron új életünk van – Lélekben járhatunk. Ha azonban bemelegítésed után még mindig a testben jársz, és az óembered életét éled, a bemelegítés rítusa értelmét veszíti. Nem számít, hányszor merítettél be, bemelegítésed akkor is csak

egy rituálé, sőt, értelmetlen rituálévá válik, ha mindaz, amit jelképez, nem válik valósággá az életedben. A kérdés tehát nem az, átestél-e egy adott rítuson, hanem hogy megtapasztaltad-e az általa jelképezett valóságot. Isten itt Ezékiel könyvében is megemlíti a körülmetéletlen szívet, Pál pedig tovább fűzi a fonalat a Római levélben, megmutatva a zsidó hívőknek, hogy a körülmetélkedés rítusát tökéletesen semmissé tették azáltal, hogy továbbra is testies életet éltek. Isten ugyanis elsősorban körülmetélt szívekre vágyik - neki az számít, ami a szívünkben van, nem pedig az, hány rítuson estünk már át. És mégis, hány ember belesétál ebbe a csapdába – egy üres rituálét ismételve. Az egyházban is számos rituálé alakult ki, melyek teljességgel értelmetlenek, ha nem válik valósággá az életünkben mindaz, amit jelképeznek. Így hát, ha azt mondom: „De én hétről-hétre veszek úrvacsorát!”. Igen, és? „De hát bemelegítettem!”. Igen, és? Csodálatos szertartásokról van szó, amelyek mély jelentéssel bírnak, de csak akkor van igazán értelmük, ha a bennük rejlő igazságok konkrétan meg is valósultak az életedben. Mégis hányan hiszik, hogy minden rendben van, mert a rituálét elvégezték - mert például úrvacsorát vettek, vagy bemelegítettek. Pedig fontos, hogy ne csak a rituálé, hanem elsősorban az általuk képviselt valóság legyen jelen az életünkben! Isten tehát ebben az ígérésben azok ellen emeli fel hangját, akik körülmetéletlen szívvel és testtel járultak elé. A felépítendő új templomba egyetlen szennyezett, vagy másokat beszennyező dolog sem teheti majd be a lábát.

A 17. versben érdekes dolgot látunk: „*Ha bemennek a belső udvar kapuihoz*” – a papok – „*vászorruhába öltözzenek. Ne viseljenek gyapjúruhát, amikor szolgálatukat végzik a belső udvar kapuinál és a templomban*”. Amikor tehát belépnek a belső udvarba, vagyis arra a területre, ahol a papok az Urat szolgálták és bemutatták az áldozatokat, csak vászonruhát viselhettek, gyapjút nem. „*Vászonsüveget viseljenek a fejükön, és vászonnadrágot a derekukon. Ne öltözzenek úgy föl, hogy megizzadjanak!*” (18. vers). Rendkívül érdekesnek tartom ezt. Isten nem akarja, hogy verítékezve szolgáljuk őt. A verítékezés viszont gyakran az ihlet hiányának jele. Ha pedig az emberből hiányzik az ihlet, sokszor erőlködéssel, tulajdon verítékével kénytelen valamit megvalósítani. Jézus azt mondta, az ő igája boldogító, és terhe könnyű. Isten nem akarja, hogy az emberek panaszkodva szolgálják őt, és keserűen hajtogassák, mennyi mindent adtak az Úrnak. Ezért tanácsolja nekünk az Ige az Újszövetségben, hogy mi magunk döntsük el, mennyit szeretnénk adni Istennek. Senkinek nem szabadna rád nyomást gyakorolni, hogy adj – mindenki maga döntse el, hogy szeretne-e adni az Úrnak, és ha ad, adjon boldogan, örömteli szívvel, mert Isten az ilyen adakozót szereti. Isten azt szeretné, ha mindazt, amit neki adunk, örömmel adnánk. Nem akarja, hogy morcosan adjunk neki kényszerből, és később panaszkodjunk miatta. Isten nem akarja, hogy verítékezve szolgáljuk őt, és kényszerből adjunk. Így hát, ha úgy érzed, nem tudsz örömmel adni az Úrnak, akkor jobb, ha nem is adsz. Főleg, ha utána azon kapod magad, hogy csak panaszkodsz. Ezért vagyunk mi nagyon óvatosak a gyülekezetben - sohasem intézünk felhívást az emberekhez, hogy adjanak

az Úrnak, sőt, még csak nem is bátorítjuk őket. Még a szóhasználatunkra is igyekszünk odafigyelni, így nem „elveszünk” adományokat az emberektől, hanem csupán „elfogadunk”. Örömmel elfogadunk mindent, amit valaki az Úrnak szeretne adni, de senkitől semmit el nem veszünk. Ha szeretnél adakozni az Úrnak, mi elfogadjuk azt, de senki sem kényszerít rá, ez egyedül a te döntésed – tégy úgy, ahogy azt az Úr a szívedre helyezte. Soha nem fogunk nyomást gyakorolni az emberekre, hogy adakozzanak, hiszen ez csak rád és Istenre tartozik, ha pedig adakozol, boldogan, örömteli szívvel tedd! Mert az ilyen adományt elfogadja az Úr, és megáld majd érte. Azt viszont nem akarja, hogy kényszerből adj, és utána panaszkodni kezdj: „Ó jaj, annyit adtam az Úrnak! Most mihez kezdek!”. Isten ki nem állhatja az ilyet, és nem vágyik ilyen adományra. Sem kényszerből végzett szolgálatra – amikor valaki nyomás alatt, verejtékező homlokkal szolgálja az Urat. Rendkívül fontosnak tartom, hogy az Urat szolgáló papok is csak vászonruhát viselhetek – semmi olyat, amitől izzadni kezdtek volna.

„Ha pedig kijönnek a külső udvarba a kint levő néphez, vessék le azt a ruhájukat, amelyben a szolgálatot végezték, és tegyék le azt a szent kamrákban. Öltözzenek másik ruhába, hogy a népet ne érintsék szent ruhájukkal! Fejüket ne borotválják kopaszra, de hosszú haját se növelesszenek, hanem egyenletesen nyírassák a hajukat” (19-20. vers). *„A papok nem ihatnak bort, amikor a belső udvarba mennek”* (21. vers). Isten nem akarja, hogy egy hamis serkentőszer befolyása alatt szolgálják őt. Emlékezzünk csak, hogy amikor a szentsátrat felhúzták a pusztában, Isten tüzet küldött az oltárra, az oltár széndarabkái azonnal lángra kaptak, a tűz pedig felemésztette az áldozatot. Izgalmas pillanat lehetett – spontán égés! Az áldozatot felrakták az oltárra, készen álltak mindenre, amikor Isten tüzet küldött a mennyből, és lángra kapott az oltár. Izgalmas pillanat lehetett, mert Isten dicsősége akkor ereszkedett le a szentsátorra. Az emberek pedig ezt látva mind arcra borultak. Izgalmas és dicsőséges pillanat volt ez, amikor Isten megmutatta jelenlétét az emberek között. Áron két fia pedig fogta a maga szenesserpenyőjét, tüzet tettek bele, füstölőszert raktak rá, és áldoztak az Úr előtt. Igen ám, de Isten azt a tüzet, amivel áldoztak, idegen tűznek nevezi. Ekkor tűz csapott ki az oltárból, és megemésztette Áron fiait. Ezután így beszélt Áronhoz az Úr: *„Bort és részegítő italt ne igyatok, te se, meg fiaid se, amikor bementek a kijelentés sátrába, hogy meg ne haljatok!”* (3Mózes 10:9). Isten nem akarja, hogy valamiféle serkentőszer hatása alatt szolgáljuk őt. Azt szeretné, ha tiszta tudattal szolgálánánk őt. Tudom, hogy Isten megbocsátott nekem, de be kell vallanom, korábban én is megpróbáltam arra indítani az embereket hamis motivációs eszközökkel, hogy az Urat szolgálják. A gyerekeknek például kerékpárt ígértem, ha hoznak magukkal még pár gyereket a vasárnapi iskolába. Azt pedig, aki a legtöbb új gyereket hozza, ingyenes belépővel kecsgettetem Disneylandbe! De ezek mind hamis serkentőszerek voltak. Isten arra vágyik, hogy egyedül szeretetből szolgáljunk neki. Pál azt írja, Krisztus szeretete szorongatja őt – jó értelemben! Isten is csak azt a szolgálatot fogadja majd el, amelyet irántunk való szeretünk motivál. Ez az egyedüli serkentőszer,

amire bármelyikünknek is szüksége van. Az egyik dicsőítődal refrénjében is ezt énekeljük: „Szolgállok, mert szeretlek” – erről szól a dolog! Ilyen szívvel kéne szolgálnunk az Urat.

Isten nem akarja, hogy bármi más indíttatásból szolgáljuk őt: azért például, hogy a lelkipásztor, vagy a vezetőség kedvére tegyünk. Isten arra vágyik, hogy csakis szeretetből szolgáljuk őt. Ezért is kerülünk mindenféle versengést, ami esetleg hamis serkentőszerként hat az emberekre. Ezért nem kérjük soha az embereket, hogy szolgálják Istent. Sokan jöttek már oda hozzám ezekkel a szavakkal: „Régóta járunk már a Golgotába. Az előző gyülekezetünkben is aktívan bekapcsolódtunk a szolgálatba. Nagyon szeretünk gyerekeket tanítani a vasárnapi iskolában. Hogyan kapcsolódhatnánk be ebben a gyülekezetben a gyerekszolgálatba?”. Hát pontosan így! Nektek kell kérnetek. Senki nem fog odamenni hozzátok úgy, hogy kezetekbe nyom egy vasárnapi iskolás tankönyvet azzal, hogy nem tanítanád-e a második osztályos kisiskolásokat. Ha szeretnéd szolgálni az Urat, számos lehetőség van itt rá a gyülekezetben, de kényszeríteni senki sem fog. Istennek majd elhív, és akkor Isten iránti szeretetedből szolgálod majd őt. Ezért nem kell mindenkit hétről-hétre szinte megrugdosni, hogy tovább szolgálják az Urat. Nem kell nyomást gyakorolnunk az emberekre. Egyszer Texas államban szolgáltam egy hétig az egyik baptista gyülekezetben, és az egyik nap a lelkipásztor valami rendkívül érdekeset mondott. Így szólt: „A következőket határoztuk el: megengedjük, hogy minden gyülekezeti szolgálat természetes halált haljon. Elhatároztuk, hogy egy szolgálatot sem próbálunk meg többé mesterségesen életben tartani, és hagyjuk, hogy meghaljon, ha nem életképes. Mert túl sok éve tartunk már bizonyos szolgálatokat életben mesterségesen!”. És valóban ezt tették: engedték, hogy azok a szolgálatok kihaljanak, amelyek önmaguktól nem maradtak életben. Milyen bölcs döntés is volt ez! Nagyjából mi is ezt tesszük itt a Golgotában. Egy szolgálatot sem próbálunk mesterségesen életben tartani. Ha Isten szeretné, hogy továbbra is folyjon az a szolgálat, akkor menni fog tovább, mert Isten tovább tudja működtetni. De ha Isten szeretne elaltatni egy szolgálatot, nem fogjuk erőltetni. Megengedjük, hogy méltósággal, természetes úton haljon meg ahelyett, hogy mesterségesen életben tartanánk.

A papok tehát nem ihattak bort, amikor a belső udvarban szolgáltak. *„Özvegy vagy elbocsátott asszonyt nem vehetnek feleségül, csak Izráelből származó hajadont, papnak az özvegyét azonban elvehetik”* (22. vers). *„Tanítsák meg népemet a szent és közönséges közti különbségtételre, és kutassák őket a tisztátalan és tiszta közti különbségtételre”* (23. vers). Milyen fontos, hogy különbséget tudjunk tenni a szent és a közönséges között – a papok feladata volt, hogy az embereket erre megtanítsák. *„Peres ügyekben ők álljanak elő ítélkezni: az én törvényeim alapján ítélkezzenek! Ünnepeimre vonatkozó minden törvényemet és rendelkezésemet tartsák meg, és szombatjaimat szenteljék meg!”* (24. vers). A továbbiakban pedig a papokra vonatkozó különféle törvényekről olvashatunk a királyság korában. Nem

kaphattak például birtokot Izráelben, mert az Úr volt az ő örökségük – ez vonatkozott Józsué idejében is a papokra, amikor Isten népe bevonult az Ígéret földjére.

A 45. fejezetben a területek méretéről olvashatunk – a körülhatárolt terület hossza például 25 000 könyök, szélessége pedig 20 000 könyök. *„Ebből a szent helyé lesz egy ötszázszor ötszáz könyöknyi négyzet, körülötte pedig ötven könyök szélességű legelő lesz”* (2. vers). *„Ebből a megmért területből mérj ki egy huszonötezer könyök hosszú és tízezer könyök széles területet: ezen lesz a szent hely, amely igen szent. Az ország szent területe ez: a papoké, a szentély szolgálóié lesz, akik a szent szolgálat végzésére járulnak az Úrhoz. Itt lesz hely a házaik számára, és itt lesz a szentély szent területe”* (3-4. vers) – ez tehát az a terület, amit Isten elkülönít a papoknak és szolgálóknak. Itt lesz a szentély szent területe. *„Adjatok a városnak birtokul egy ötezer könyök széles és huszonötezer könyök hosszú területet a felajánlott szent terület mentén! Izráel egész házáé lesz ez”* (6. vers). *„A fejedelemé lesz a föld a felajánlott szent területnek és a város birtokának mindkét oldalán a felajánlott szent terület mellett, meg a város birtoka mellett a nyugati szélétől nyugat felé, a keleti szélétől kelet felé. Hosszúsága olyan lesz, mint az egyes törzsek osztályrészeié, a nyugati határtól a keleti határig”* (7. vers) – most már értitek, miért nem olvassuk végig ezt a részt igeversről igeversre? Bevallom, egy idő után elveszek benne. Ezekben a fejezetekben sok mindent egyszerűen csak elraktározok, és azt mondom, rendben Uram, egy napon, amikor meglátom, talán majd megértem, de most még nem értem. Ez az igazság.

A 9. versben az Úr a fejedelmekhez szól: *„Ezt mondja az Úr Isten: Legyen elég már néktek, Izráel fejedelmei! A törvényteleniséget és erőszakvételt távoztassátok el, és cselekedjetez törvény szerint és igazságot. Vegyétek le népemről sarcolástokat, ezt mondja az Úr Isten”* (Károli) – érdekes, hogy Isten azt parancsolja nekik, ne vessenek ki adót a népére. *„Hiteles mérleget, éfát és batot használjatok! Az éfá és a bat azonos úrtartalmú legyen”* – a kereskedők abban a korban gyakran más súllyal vásárláskor és eladáskor. Gondoljunk csak bele, mit jelentette ez! Más súllyal adták portékájukat, és más súllyal vették. Isten viszont azt mondja, egyenlő súlyokkal áruljanak, illetve vásároljanak, majd pedig az alkalmazott súlymértékeket is megnevezi, amelyeket ma már nem használunk. A 18. versben a szentély megtisztításáról olvashatunk: *„Ezt mondja az én Uram, az Úr: Az első hónap első napján végy egy hibátlan bikaborjút, és mutass be vétekáldozatot a szentélyért! A pap vegyen a vétekáldozat véréből, és kenje meg a templom ajtófélfáját, meg az oltár felső tömbjének négy sarkát és a belső udvar kapujának ajtófélfáját. Így kell tenni a hónap hetedik napján a tévedésből vagy tudatlanságból vétkezők miatt, és így végezzetek engesztelést a templomért!”* (18-20. vers). A páskaünnepet is újra bevezették. Érdekes lesz, amikor újra megülik ezt a csodálatos, dicsőséges ünnepet, mint oly sokszor a múltban!

A 46. fejezet leírja, ahogy a fejedelem az új szentélyben imádja Istent: *„Ezt mondja az én Uram, az Úr: A belső udvar keletre néző kapuja legyen bezárva a hat munkanapon, de szombaton és újhold*

napiján legyen nyitva” (1. vers). A belső udvarra néző kaput tehát, melyet az ábrán is láthattok, a hét hat napján zárva kellett tartani, a hetedik napon azonban ki kellett nyitni. *„Ha a fejedelem a kapu csarnokán át kívülről bemegy, álljon oda a kapunak az ajtófélfájához, és míg a papok elkészítik égőáldozatát és békeáldozatát, ő imádkozzék a kapu küszöbén, azután menjen ki, de a kaput ne zárják be estig*” (2. vers). *„Az ország népe is ennek a kapunak a bejáratánál imádkozzék szombaton és újholdkor az Úr színe előtt. Az az égőáldozat, amelyet a fejedelem mutat be az Úrnak a nyugalom napján, hat hibátlan bárány és egy hibátlan kos legyen*” (3-4. vers). Mivel tehát a fejedelem égőáldozatot mutat be az Úrnak, vagyis olyan áldozatot, mellyel odaszánta magát az Úrnak, mindez kizárja annak lehetőségét, hogy a fejedelem Jézus Krisztus. Ezután az ételáldozatokról olvashatunk, illetve egyéb felajánlott áldozatokról. *„Ha bemegy a fejedelem, a kapu csarnokán át menjen be, és ugyanazon az úton távozzék. De ha az ország népe megy be az Úr színe elé az ünnepeken, akkor aki az északi kapun át ment be, hogy imádkozzék, az a déli kapun át távozzon, aki pedig a déli kapun át ment be, az északi kapun távozzon*” (8-9. vers) – a továbbiakban pedig az áldozatok elkészítéséről olvashatunk.

A 47. fejezetben arról a forrásról olvashatunk, amely a templom küszöbe alól kelet felől fakadt. *„Azután visszavitt engem a templom bejáratához. Ott víz fakadt a templom küszöbe alól kelet felől, mert a templom keletre néz. A víz a templom déli oldala mellől, az oltártól délre folyt tovább*” (1. vers). Isten házából tehát egy forrás fakad, majd kelet felé csordogál tovább. Zakariás is megemlíti ezt a forrást, sőt a Jelenések könyvében megtaláljuk a párját – ott egy mennyei forrásról olvashatunk, amely sokban hasonlít ehhez a forráshoz. A forrás tehát a templom küszöbe alól kelet felől fakadt, majd a templom déli oldala mellől, az oltártól délre folyt tovább. *„Azután kivitt engem az északi kapun át*” – hiszen a keleti kapun csak a fejedelem közlekedhetett – *„és körülvitt kívül a keletre néző külső kapuhoz*”. Majd lemért 1000 könyököt – a víz bokáig ért. *„Ismét lemért ezret, és átvezetett a vízen: a víz térdig ért. Újra lemért ezret, és átvezetett: a víz derékig ért. Amikor újabb ezret mért, már nem tudtam átkelni a patakon, mert annyira megnőtt a víz, hogy úszni kellett volna benne: a patakon nem lehetett átgázolni*” (4-5. vers). Érdekes dolgot látunk itt – a forrás, amely a templomnál fakad, majd keletre csörgedezik tovább a Jordán völgyének irányába, egyre csak duzzad. Ezer könyök, vagyis mintegy 520 méter távolságra még csak bokáig ért a víz, de újabb 1000 könyök után már térdig ért, majd derékig, és végül betérítette az ember. Ez a forrás tehát Jeruzsálem környékéről, a templomtól fakad, de több forrásból is táplálkozik, és valószínűleg azon a völgyön keresztül folyik át, amely az Olajfák hegyének kettéválásával keletkezik, majd tovább csörgedezik a Jordán völgyéig.

„Akkor ezt mondta nekem: Láttad-e emberfia? Majd visszavezetett engem a patak partján. Visszafelé menve láttam, hogy a patak partján innen is, túl is igen sok fa van. Ezt mondta nekem: Ez a víz a keleti vidék felé tart, a pusztán folyik keresztül, és a tengerbe ömlik, a sóssá vált tengerbe, és

meggyógyul tőle a víz” (6-8. vers). „Élni fog benne mindenféle élőlény, ami csak nyüzsög, és ahová csak eljut a patak, igen sok hal lesz. Eljut oda ez a víz, és meggyógyul. Élni fog benne minden, ahová csak eljut a patak” (9. vers). „Halászok állnak majd ott és Éngeditől Én-Eglaimig hálók szárítóhelye lesz. Olyan sok hal lesz benne és annyiféle, mint a Nagytengerben” (10. vers). Érdekes tehát, hogy ez az új folyó, mely a templomból ered, egészen a Holt-tengerbe torkollik majd, és meggyógyítja a tó vizét. Így a Holt-tenger nem lesz többé halott, hanem sokkal inkább egy halászaradicsom, melyben mindenféle hal úszkál majd. Így hát érdemes lenne odaköltözni és egy gilisztastandot nyitni – ebben az üzletágban nagy sikereket érhetünk majd el a királyság korában, hiszen halászok sorakoznak majd ott Éngeditől Én-Eglaimig. A Holt-tenger bizonyos ingoványos részei továbbra is sósak maradnak majd, de a tó nagyobb része meggyógyul. „De a tócsák és pocsolyák nem gyógyulnak meg: sósak maradnak. A patak partján innen is, túl is mindenféle gyümölcsfa nő majd. Levelük nem hervad el, gyümölcsük nem fogy el, havonként új terem, mert a szentélyből folyik oda a víz. Gyümölcsük eledel, levelük pedig orvosság lesz” (11-12. vers).

Érdekes fák nőnek majd ott, és minden hónapban más és más gyümölcsöket teremnek. Az is érdekes, hogy egész évben teremnek majd ezek a fák, mégpedig könnyű, tápláló és rendkívül hasznos gyümölcsöt, tele fehérjével. A fák gyümölcse tehát eledelként, a fák levele pedig orvosságként szolgál majd. A Jelenések könyvében egy olyan folyóról olvashatunk, amely Isten trónjánál fakad, és ennek a folyónak két partján szintén gyümölcsöt termő fákat találunk. Isten tehát mindezt meg tudja valósítani. Lehet, hogy most arra gondolsz, de hát nincs is ilyen gyümölcsfa a földön! Persze hogy nincs, mert Isten még nem teremtette meg! De megteremti majd a királyság korában. Istennek nem jelent nehézséget megalkotni egy érdekes gyümölcsfát, mely rendkívül tápláló gyümölcsöt terem, sőt mi több, egész évben terem! Hát nem egy ilyen fára vágyunk mindannyian a kertünkben?! A fa levelei pedig gyógyító hatásúak lesznek – ugyanezt olvashatjuk a mennyei folyó kapcsán is a Jelenésekben. Az a folyó ragyogó, mint a kristály. Arra bátorítlak benneteket, ezt az igeszakaszt a Jelenések 22 kiséretében olvassátok el, mert számos érdekes összefüggés fedezhető fel a két rész között. Ahogy a szentsátort is a pusztában a mennyei földi képe volt, úgy ez a forrás az Ezékiel könyvében is nagyjából az Isten trónjánál fakadó mennyei forrás földi képeként fogható fel.

A továbbiakban az Úr az ország határait jelöli ki északon Damaszkusztól délre, sőt keletre, majd kijelöli az egyes törzsek területeit: a legészakibb részt Dán kapja meg. Attól délre telepedhet le Ásér, majd Naftáli, Manassé, Efraim, majd pedig Rúben és Júda, és persze a Júdának kijelölt területen lesz a papoknak elkülönített hely, a templom, illetve az új szentváros, amelyet abban az időszakban építenek. Az említett területet tartósan el kell különíteni az Úr számára és papoknak – ez a terület nem adható el. A fennmaradó rész a fejedelemé, attól délre Benjámín törzse telepedhet le, még délebbre Simeon, majd Issakár, Zebulon és Gád. Az egész terület zöldövezet lesz – egy dús, termékeny, jól megművelhető terület.

Ekkor válik majd valóra a prófécia, melynek értelmében kivirágzik a sivatag, mint egy rózsza, a pusztában források fakadnak, mert Isten hatalmával helyreállítja a földet, sőt az egész világot. A városnak 12 kapuja lesz, melyeket Izráel gyermekeinek törzsei után neveznek el. A három északi kapu Rúbené, Júdáé és Lévié, a három keleti kapu Józsefé, Benjáminé és Dáné, a három déli kapu Simeoné, Issakaré és Zebuloné, a három nyugati kapu pedig Gádé, Áséré és Naftálié. „*A város kerülete tizennyolcezer könyök. A város neve pedig ez lesz: Ott van az Úr!*” (35. vers). Az Úr városa csodálatos elnevezést kap: ott van az Úr!

Be kell vallanom, örülök, hogy sikerült átvennünk Ezékiel utolsó néhány fejezetét. Ahogy azt már az elején is említettem, sajnos nem értem teljesen mindazt, ami ezekben az ígérésekben szerepel. Ezen a téren töredékes az ismeretem, ezért prófétálásom is töredékes, amikor pedig eljön a tökéletes, eltöröltetik a töredékes. Egyelőre azonban még nem értem ezt az igeszakaszt teljesen, sőt rájöttem, hogy egyelőre nincs is rá szükség. Miért is adna nekem pontos bepillantást ezekbe a dolgokba az Úr jelen pillanatban, amikor mindez egyébként is Izráelnek szól, és nem nekem. Ráadásul még nem érkezett el a megfelelő idő. A királyság kora még a jövő zenéje. Így hát nem is szükséges, hogy én mindezt már most tökéletesen értem, bár tudom, hogy egy napon megértem majd. Amikor meglátom saját szememmel, amikor végigsétálok a városon, belépek a kapukon és körülnézek, eszembe jut, amit Ezékielben olvastam, és hirtelen összeáll a kép! Nem is rossz, amit ez a fickó leírt! Jó kis leírás ez! Akkor majd tökéletesen érteni fogom, bár most még oly ködös minden. De bezzeg a Dániel könyvében írottak! Dániel ugyanis olyan dolgokról ír, amelyek épp most kezdenek megvalósulni körülöttünk a világban. A Dániel könyvében olvasottakat jobban értjük, hiszen ezek az események hozzánk, és korunkhoz kapcsolódnak. Ezékiel könyvének első 39 fejezete is hozzánk, illetve korunkhoz kapcsolódik – ezek a fejezetek érthetőek is a számunkra. Az azt követő fejezetek viszont már a jövőre vonatkoznak, megértésüknek pedig még nincs itt az ideje, ezért Isten nem is nyilatkoztatta ki jelentésüket. Sokan ez alapján érvelnek például az egyház elragadtatása ellen még a nagy nyomorúság időszakát megelőzően. Azt mondják, az egyház nagy nyomorúság előtti elragadtatásának elmélete nem képezi részét a történelmi egyház tanításának, hanem csak később jelent meg. Mivel pedig a történelmi egyház nem tanította ezt az elméletet, alaptól elutasítják azt, mintha nem lenne semminemű létjogosultsága. Véleményem szerint azonban ez önmagában még nem kellő indok. Hiszen először is, a történelmi egyháznak is vannak olyan tanításai, amelyekkel egyáltalán nem értek egyet. Origenész például a keresztségi újjászületés tanát hirdette, vagyis hogy a keresztség üdvözít. Origenész ezen kívül a csecsemőkeresztséget is tanította. Szerintem azonban a kettő közül egyiket sem tanítja az Ige. E két elképzelés mégis része volt a történelmi egyház tanításának. Így hát a történelmi egyház tanításának is vannak nem biblikus részei. Másodsorban pedig, vajon miért nyilatkoztatná ki Isten Luther Mártonnak az egyház elragadtatásának részleteit, ha erre nem az ő korában

kerül majd sor? Ugyanígy mi sem értjük teljesen az Ezékielben olvasottakat, mert nem a mi korunkra vonatkoznak. Így hát nem szükséges, hogy Isten felfedje előttünk, mert más embereknek szólnak egy későbbi időben.

Az elragadtatás azonban a mi korunknak szól. Mit is mondott Dánielnek az Úr, amikor Dániel értelmezni próbálta a látottakat és hallottakat? Az Úr arra kérte Dánielt, pecsételje le ezeket az igéket a végső időkhöz, amikor majd növekszik az ismeret. A Zsoltárok könyvében is azt mondja az Úr, amikor a jövőről, illetve Izráel népének összegyűjtéséről szól, hogy mindez egy eljövendő generációnak íródott. Bizonyos dolgokat tehát kimondottan nekünk irt Isten, és mivel mi most abban a korban élünk, világosan érthetjük szavait. És bár az egyház elragadtatása esetleg nem képezi részét a történelmi egyház tanításának, Pál tanításában mindenképpen szerepelt. És gondoljunk csak bele, mikortól is beszélhetünk egyháztörténetről! Pál bizony tanított az elragadtatásról. De be kell vallanunk, hogy sok más csodálatos és dicsőséges igazsággal együtt ez is elveszett az egyház története során. És ne feledjük, hogy az egyház történetében is akadtak sötét időszakok. Maga az egyház is volt a sötét korszakok egyik kiváltója, hiszen a történelmi egyház elnyomta a tudományos kutatást, ahogy a tudósok olyan felfedezéseket tettek, melyek ellentétben álltak a történelmi egyház tanításával. Amikor például egyesek teleszkópokat építettek, és olyan dolgokat fedeztek fel, melyek nem illeszkedtek a történelmi egyház tanításához.

Az egyház története távolról sem dicsőséges. Eszembe jut István, amikor a nagytanács előtt tart védőbeszédet, és végigveszi Izráel történetét. Ezek az emberek mindig atyáikkal kérkedtek, de István a falhoz szegezte őket. Előbb felelevenítette történelmüket, majd így szólt: „A próféták közül kit nem üldöztek a ti atyáitok?”. Majd rávilágított sötét történelmükre. Hadd mondjam el, hogy véleményem szerint az egyház története is rendkívül sötét. Semmivel sem tudom szépíteni – szégyenkezem miatta. Így hát, ha bárki odajön hozzám, és elkezd velem a történelmi egyház tanításáról beszélgetni, mindig elszégyellem magam mindazért, amit az egyház a múltban elkövetett. Nem volt Jézus Krisztus igaz képviselője a világban, ez biztos, máskülönben sokkal több hívő élne ma szerte a világban. Az egyház inkább csak a megütközés köveként akadályozta az előrelépést, és elnyomta az embereket. Szégyenkezem, ha az egyház történetére gondolok. Meg sem próbálom megvédeni, inkább csak bocsánatot kérek érte. Sok egyetemistának is az a problémája, hogy úgy érzi, nem tud mivel védekezni, amikor az egyik órán a professzor felhossa az egyháztörténelmet, és mesélni kezd a háborúkról, illetve azokról a szörnyű atrocitásokról, melyeket a múltban elkövetettek Jézus Krisztus nevében. Az ember ilyenkor nem tud mivel védekezni. Jól emlékszem, milyen érzés volt ez egyetemista koromban. Ilyenkor mindig lesütött szemmel ültem a helyemen, amíg az Úr rá nem ébresztett, hogy nekem ezzel nem kell azonosulnom, mert ez nem én vagyok, és én nem így képzelem a kereszténységet. Az én szememben ugyanis nem erről szól az igaz kereszténység, vagyis nyugodtan felszólalhatok, és azt mondhatom, álljunk

csak meg egy szóra, ez nem volt keresztény viselkedés! Pusztán azért, mert keresztényeknek nevezték magukat és az egyház égisze alatt tevékenykedtek, még nem szükségszerűen nevezhetők keresztényeknek. Olyan ez, mintha az ember valami mazsolamogyorót vásárolna. Mi lehet az? Se nem mazsola, se nem mogyoró. Meghatározhatatlan.

Én nem felelek az egyházatyák hibáiért – én saját hibáimért felelek. Ezért aztán a Szentlélek vezetésére kell támaszkodnom, hogy ne kövessek el hibákat. Mert a saját hibáimért én felelek. Ezzel azonban nagyobb felelősség is hárul rám, és még fontosabb, hogy Istent keressem, és igyekezzek a Biblia szerint élni, Lélekben járni, úgy szeretni, ahogy Krisztus is szeret bennünket, és arra törekedni, hogy jó példát mutassak az embereknek, hogy megláthassák, valóban mit jelent Isten gyermekének lenni. Az emberek eddig is elítélték már az egyházat múltbeli hibáiért, és ez a jövőben sem lesz másként, de te javíthatsz az emberek látásmódján azáltal, hogy Isten szerint élsz és jó példaként élsz előttük, akire nyugodtan rámatathatnak, hogy na ő egy igazi keresztény. Amikor évente Izraelbe látogatunk, érdekes dolgot tapasztalunk. Leállunk beszélgetni egy csoport zsidó emberrel, akik idővel elkezdik mondogatni, hogy az egyház ilyen meg olyan, és a keresztények ilyenek meg olyanok, mi pedig felkiáltunk, hogy mi is keresztények vagyunk! Ha már a keresztényekről beszélgetünk, hát itt vagyunk! „Hogy értitek?” – érkezik tőlük a válasz. „Á, ti nem keresztények vagytok! Ti golgotások vagytok!”. Azt mondják rólunk, mi mások vagyunk. Érdekes, hogy felismernek egyfajta különbséget. Mindenütt felismerik, és azt mondják, mi mások vagyunk. Még nem igazán tudják, melyik kategóriába soroljanak bennünket, és még nem igazán értenek bennünket. Annyi szeretetet és érdeklődést tanúsítunk irántuk, hogy egyelőre rejtély vagyunk a számukra. Alig várom már, hogy lelkipásztorokat küldhessünk mindenfelé Izraelbe, hogy még több szeretetet önthessenek ki erre a népre.

December 3-án egyébként épp Izraelben leszek azon a bemerítkezési helyen a Jordánon, amit a Golgota Gyülekezet vásárolt Izraelnek. A turizmusért felelős minisztériumnak biztosítottuk az anyagiakat, hogy egy bemerítkezési helyet vásároljanak, most pedig meghívást kaptam, hogy szóljak pár szót az átadónnepségen. Kiváló lehetőség lesz ez arra, hogy megszólíthassam ezeket az embereket, és tudathassam velük, miért szeretjük őket, és miért érdeklődünk annyira a földjük iránt, és miért vágytunk egy bemerítkezési helyre a Jordán folyón, illetve hogy miről is szól ez az egész. Úgyhogy kérlek imádkozzatok értem december 3-án, mert kiváló lehetőség ez Istentől, hogy megszólíthassuk ezt a népet. Gondoljatok csak bele: ti vagytok az a könyv, amit napjainkban az emberek olvasnak, és az alapján alakítanak ki egy képet a kereszténységről, amit bennetek látnak. Jézus ezt mondta: *„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat”* (Máté 5:16). Uram, kérlek segíts, hogy ne legyünk olyan keresztények, akik ha ránéznek az emberek, így

kiáltanak: „Ha ez a kereszténység, nekem ugyan nem kell!”. Uram, segíts nekünk úgy élni, hogy valóban mi legyünk a föld sója, amely szomjúságot ébreszt az emberekben Jézus Krisztusra.

Isten áldjon benneteket és őrizzen, töltsön be Szentlelkével és szeretetével, és vigyázzon rátok. Hadd értsük meg mindannyian még jobban, kicsoda Isten, és mit szeretne tenni értünk. És hadd tudjunk mindenekelőtt szeretetben járni. Jézus nevében, ámen.